

naae. Det havde Regjeringen været berettiget til at sige: Blot hellere et positivt Resultat, om ogsaa noget mindre, end vi ønske, end slet Intet. Regjeringen gjorde ikke dette. Den tilraadede ikke Landsthinget at modtage vort Forslag, men stillede det hen og der laa det. Det Samme har Regjeringen nu gjort 2den Gang. Jeg tror ikke, at nogen Regjering let faaer den Slags Ting igjennem i Folkethinget, især naar man bliver opmærksom paa, hvad der ligger bagved, medmindre den tager saadanne Velvillieshensyn som dem, jeg her har nævnt. I det Tilfælde, at Regjeringen saaledes havde fremstafset et positivt Resultat, vilde der deri ligge en Erkjendelse af, at Folkethinget — man kunde have kritiseret det saa stærkt, man havde villet — nu engang ikke er anderledes, og det maa det selv bære Ansvar for, men da det ikke vil gaa videre, saa tage vi mod dette. Deri vilde ligge en fuld Erkjendelse af Folkethingets Betydning som bevilgende Myndighed overfor et saadant Forhold, en Erkjendelse af dets Berettigelse til at faae sin Villie positivt gennemført. I det modsatte Tilfælde fremkommer der let, naar det ses i Forbindelse med den hele Situation, et Skjær af den modsatte Opfattelse. Naar man imidlertid siger til os: Baade den Grændse, hvortil I ville gaa, og det, I ønske at naae indenfor denne Grændse, tilfidsættes, og der kan kun opnaas Noget, naar I ville høre Eder for en anden Villie, da kan dette ikke frembringe Velvillie til siben at gaa videre. Derfor forekommer det mig, at den hvide Regjering ved sin Stilling baade isfor og iaar har i Birkeligheden beredt Sagen, ogsaa for dens særlige Venner, Bønseligheeder, større Bønseligheeder, end der ellers under Velvillighedsforhold kunde have været tilstede, og ialtsald har den i Forening med sine Venner her og der sørget for, bragt det Resultat, at ca. 5,000 Embeds- og Bestillingsmænd atter Intet faae.

Timestab: Der var ganske vist ikke noget væsentligt Nyt i det, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) nu fremførte; men dog maa jeg sige, at det for mig var noget Overraskende at høre den Færdighed, han udvilliede i at fremstille Sagen, som om det var Landsthinget og Mindretallet her i Folkethinget, der ville negte de lavere stillede Embedsmænd Lønningstillæg, og den Færdighed, med hvilken han vilde kaste Ansvar for, at der ikke kom Noget ud af denne Sag, over paa Regjeringen. Det ærede Medlem sagde, at Spørgsmaalet om, hvorvidt der var et berettiget Saavn tilstede, burde være kommet frem ved en Overveelse gennem Regjering og Rigsdag om Lønningens Revision, og han beklagede nu, at denne Revision ikke havde ført til noget Resultat. Dette maatte dog nu føre ham til at gaa ind paa den Betragtning, at man dog midlertidig maa

hjælpe paa det berettigede Saavn, der er tilstede; men det viste sig, at det ærede Medlem ved en snild Bending kastede Skylden over paa Ministeriet, idet han sagde, at det var Regjeringens Ansvar, at den ikke havde kunnet fuldføre denne Opgave, hvorpaa der fra dens Venners Side blev lagt saamegen Vægt. Dette, maa jeg tilstaa, er overmaade overraskende. Jeg har ganske vist hørt noget Saadant før, men jeg troede, at det var en forsvunden Betragtningssaaende, at det, naar Regjeringen fremstætter Forslag om, hvorledes et Forhold bør ordnes, og dette ikke gaar igjennem, saa ikke er deres Skyld, som modsatte sig det, men Regjeringens Skyld, som ikke kan overvinde Modstanden. Det, paastaar det ærede Medlem, er en Anvendelse af den parlamentariske Mathematik. Sa, jeg maa tilstaa, at hvis det er Tilfældet, saa maa det være den højere Mathematik, den, jeg ikke har lart; thi jeg maa tilstaa, at det er Algebra for mig. Det forekommer mig, at dette er en Mindelse om, at det ærede Medlem er — som han selv betegnede sig — en gammel Parlamentariker, men det er ogsaa en Mindelse om parlamentariske Fordringer, som ialtsald i de senere Aar ikke have været fremme. Naar Regjeringen til enhver Tid har bestræbt sig for at faae gennemført det, som den fandt at være et berettiget Krav i denne Sag, saa turde det dog nok være, at det ikke er dens Skyld, at det ikke sker, men derimod deres Skyld, som have modsat sig det. Naar det ærede Medlem endvidere sagde, at han aldeles ikke kunde forstaa vor Dyræden i denne Sag, da vi jo ikke havde noget Middel til at tvinge Folkethinget til at fravige den Opfattelse, som det havde gjort gjældende, saa maa jeg dertil sige, at noget Saadant tror jeg heller ikke, at Nogen har villet eller gjort sig nogensomhelst Forventning om at kunne gjøre, men Sagen er den, at vi have en noget anden Opfattelse af dette Forhold end det ærede Medlem. Vi betragte det ikke alene som — som det ærede Medlem sagde — en Naades- og VelvillighedsSag fra Folkethingets Majoritets Side at indrømme de Embedsmænd, hvormed der her en Tale, en Fyldestgjørelse af deres Krav paa et Dyrædstillæg, men vi mene, at, om der end ikke her paa nogen Maade foreligger noget somhelst Netskrav, saa foreligger der dog et afgjørende Billighedskrav, og man venter ganske vist ikke at kunne tvinge Folkethinget til at anerkende et saadant Billighedskrav, men man opgiver dog ikke Haabet om, at det ved fortsat Overveelse og Diskussion kan lykkes at overbevise de Medlemmer, som hidtil have modsat sig denne Bevilling, om Tilstedeværelsen af et saadant Billighedskrav. Der er ikke her Tale om at tvinge Folkethinget til at høre sig, men man gjør sig kun Haab om, at man ved en fortsat Diskussion kan overbevise ærede Medlemmer om det Berettigede i denne Fordring. Nu er det jo vel saa, at det